

prism
ปริซึม

The Show Must Go Die! กล้าดี...ลองดี ระวัจจะตายไม่ดี!

REALITY

ถ้า
คนเป็น
เห็น
คนตาย

ภาคนิย

“หนังสือเล่มนี้อัดแน่นด้วยความหลอน ตื่นเต้น และลุ้นระทึก
คอนิยายสยองขวัญห้ามพลาด โดยเฉพาะผู้ที่เกิดวันศุกร์!”

– ห้องสมุดดูหนา

“นี่คือชุดหนังสือที่คุณจะได้เข้าใจ
ความเชื่อและสิ่งที่คุณควรหลีกเลี่ยงประจำวันเกิด
เรื่องราวที่คุณจะได้พบเจอจะกลายเป็นภาพจำ
และติดในความทรงจำของคุณไปอีกนาน”

– Pond Kritsana

“อ่านแล้วนอนไม่หลับ
เพราะสนุกจนวางไม่ลงกับกลัวจนไม่กล้านอน”

– Chanankarn Boonyotsawad

Friday วันศุกร์

คนวันศุกร์...อย่าสนุก...กับผีน้

อาาหล่อมล้า...ไปยังโลก...ของภูตผี

บนน้ำนี้...ล่องอาาเป็น...อเวจี

เตรียมตัวตาย...ไว้ให้ดี...ถ้าอยากล่อง

prism
ปรีซึม

Reality

ทำคนเป็น เห็นคนตาย

ภาคินัย

เขียน

การอ่านดี้อร่ากษาฬ์สัปดาห์

Reality ทำคนเป็น เห็นคนตาย

prism
ปรีซึม

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Prism Publishing

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์
และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7070-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์ภักดิ์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วรรคพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อดิศักดิ์ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณนารี • บรรณาธิการ ทศ ปรียญาคนิต
บรรณาธิการต้นฉบับ ต้องตา ตั้งชูวงษ์ • ผู้ช่วยบรรณาธิการ สลิลทิพย์ สามชุม
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษ์ชนี เขยกลิน • ศิลปกรรมปก เกติพิบูล โหมตตาด
ออกแบบรูปเล่ม วรณศิลป์ สุวิทย์เสถียร • คอมพิวเตอร์ นงนุช ศรีสุขไซ
พิสูจน์อักษร ณปภัช ปุณยวิษณุ พันธุ์แก้ว
รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละออ
ฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ ชลิตา ขำเสียงหวาน

คำนำสำนักพิมพ์

นักอ่านหลายคนคงจะเคยได้ยินเสียงเล่าลือถึงความน่ากลัวของ *7 วันจองเวร* ชุดนิยายสยองขวัญโดยภาคินัย ซึ่งตีพิมพ์ครั้งแรกโดยสำนักพิมพ์ไซฟาระหว่างปี พ.ศ. 2552 - 2553 ต่อมาช่องเวิร์คพอยท์ทีวีนำไปดัดแปลงเป็นซีรีส์ซึ่งออกอากาศในปี พ.ศ. 2558 ผลงานชุดนี้จึงกลายเป็นงานที่มีชื่อเสียงมากที่สุดของภาคินัยไปโดยปริยาย

เวลาผ่านไป 7 วันจองเวรยังคงถูกพูดถึงเสมอในกลุ่มนักอ่านทั้งทางปากต่อปากและโซเชียลมีเดีย ความหลอนประสาทในแต่ละเล่มยังฝังลึกในการจดจำ ภาพบาดแผล กลิ่นเลือด และเสียงเพรียกร้องของวิญญาณยังคงบาดลึกในจิตสำนึก *7 วันจองเวร* ยังคงตามหลอกนักอ่านเสมือนผีอาฆาตที่คอยหลอนตัวละครหลักในแต่ละเล่ม

อาจกล่าวได้เลยว่า เพราะการหลอกหลอนเช่นนี้ *7 วันจองเวร* จึงยังมีชีวิตในแวดวงการอ่านของไทยเสมอมา

นอกจากนั้นแล้ว วิธีการสร้างสรรค์ผลงานทั้งเจ็ดเล่มก็ยังโดดเด่นเห็นได้ดังต่อไปนี้

1. วันอาทิตย์ : *Ward* ห้องคลอডมรณะ
2. วันจันทร์ : *Mirror* กระจกัลงตาย
3. วันอังคาร : *Haunted* อาถรรพ์เรือนล้นทม
4. วันพุธ : *Theater* ตีตัวไปตาย
5. วันพฤหัสบดี : *Stairs* 12 ชั้น บันไดผี
6. วันศุกร์ : *Reality* ทำคนเป็น เห็นคนตาย
7. วันเสาร์ : *Holy* ศพ - เซ่น - ศาล

ภาคินัยหิบบความเชื่อเรื่องสัมผัสที่หกของคนที่เกิดขึ้นวันทั้งเจ็ดมาเป็นแก่นสำคัญ ผสมผสานกับฉากหลังแสนคุ้นเคย ไม่ว่าจะเป็นโรงพยาบาล โรงเรียน เรือนไม้ โรงภาพยนตร์ หอพัก โรงแรมร้าง และศาลพระภูมิ ตัวละครหลักทุกตัวต่างมีความต้องการที่พบได้ในชีวิตประจำวัน อีกทั้งอาชีพ ชนชั้น และวันเกิดของพวกเขาเป็นสิ่งที่นักอ่านจำนวนมากเชื่อมโยงได้ไม่ยาก

ความขวัญพวไน 7 วันจองเวรจึงยิ่งชวนชวนลูก เพราะมันพิสูจน์ซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่าเราทุกคนพบกับเรื่องหลอนได้ ชีวิตแสนสามัญในฉากหลังทั่วไปต่างมีสิ่งลึกลับประสาทซ่อนอยู่ในซอกหลืบ ทั้งจากพลังเหนือธรรมชาติและจากมนุษย์กันเอง

...

เช้าวันที่ 25 กรกฎาคม พ.ศ. 2567 นอกหน้าต่างชั้นสองของโรงพิมพ์มีฝนตกโปรยปราย คำพูดของยุพา กสิรักษ์ ชวนให้บรรณาธิการคิดถึงตำแหน่งที่ทางของภาคินัย กสิรักษ์ ลูกชายของเธอ บนหน้าประวัติศาสตร์วรรณกรรม

“จะอยู่หน้าไหนและจะอยู่อย่างไร” เธอเปรย จ้องมองไปนอกหน้าต่าง

วันนั้น บรรณาธิการยังไม่มีคำตอบ

แต่วันนี้คงได้คำตอบแล้ว

ภาคินัยจะถูกบันทึกไว้ในฐานะนักเขียนที่มีชีวิตอยู่เสมอ ผ่านผลงานที่ถูกเขียนขึ้นอย่างรอบคอบและใส่ใจจนนักอ่านไม่อาจลืมหูลืม

คำนำผู้เขียน

โลกมาก
ลมหาย
ตายโหง
เอาโลงไหนดี

ภาคินัย

บทนำ

คืนเลี้ยวผี!

ชายหนุ่ม เกลียดเวลาเที่ยงคืนของทุกวันศุกร์

แต่นั้นไม่ใช่เหตุผลที่ทำให้เขาสามารถหลีกเลี่ยงหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบไปได้ ชายหนุ่มเดินเหมือนคนไร้ชีวิตตรงไปยังโรงครัวของ **โรงแรมคิตามันอันตรา** โรงแรมระดับไฮคลาสที่ตั้งตระหง่านอยู่บนเกาะส่วนตัวในทะเลอันดามัน ถ้าเป็นเมื่อสองเดือนก่อน ที่นี้จะคึกคักเต็มไปด้วยนักท่องเที่ยวระดับไฮโซและชาวต่างชาติที่บินหนีหนาวมานอนอาบแดดที่เมืองไทย แต่ช่วงเดือนที่ผ่านมา ทั้งโรงแรมมีแขกเข้าพักไม่ถึงสิบห้อง ทำไมนะเหรอ ก็เพราะเมื่อสองเดือนก่อนเกิดอุบัติเหตุเรือรับส่งแขกของโรงแรมดันไปพุ่งชนกับหินโสโครกกลางทะเล ส่งผลให้มีคนเสียชีวิตมากถึงยี่สิบกว่าศพ หลังจากนั้นแขกของโรงแรมก็ค่อยๆ หายไป ไม่ใช่เพราะพวกเขากลัวความไม่ปลอดภัย แต่เป็นเพราะ ‘บางสิ่ง’ ที่จากไปยังกลับมาวนเวียนอยู่ภายในโรงแรม...

‘บางสิ่ง’ ที่หลาย ๆ คนเรียกว่า ‘วิญญาณ!’

เมื่อแขกน้อยลง การปลดพนักงานจึงเริ่มขึ้น โชคดีที่ชายหนุ่มยังไม่ถึงคราวช่วย ในสภาวะเศรษฐกิจแบบนี้ การถูกปลดออกจากรางานไม่ต่างจากการถูกฆ่าให้ตายทั้งเป็น และนั่นเป็นเหตุผลที่เขาไม่สามารถปฏิเสธงานอันน่าสะพรึงนี้ได้

“โอ้เก่ง... ได้แล้ว”

ชายร่างอ้วนในชุดเซฟเลื่อนถาดอาหารส่งให้พนักงานหนุ่ม
มันเป็นถาดที่บรรจุถ้วยขนาดเล็กจำนวนห้าถ้วย ภายในมีทั้ง
ของคาว ของหวาน และน้ำเปล่า โดยมีรูปหนึ่งดอกกับไม้ขีดไฟ
วางไว้ข้างกัน

“ขอบคุณมากพี่อ้วน ช่วยภาวนาให้ผมอย่าเจออะไรด้วย
แล้วกัน”

“เออ คุณจะช่วยภาวนา รีบๆ ขึ้นไปเถอะ ไกลจะเที่ยงคืน
แล้ว มึงก็รู้ว่าเขาไม่ชอบกินข้าวผิดเวลา ขึ้นไปผิดเวลาแล้วออกมา
อาละวาดเม่งจะยุ่ง”

อีกฝ่ายรีบโบกมือไล่ เก่งพยักหน้ารับก่อนจะยกถาดอาหาร
ตรงไปยังลิฟต์ตัวหนึ่งที่ปิดอยู่ เขาเอื้อมมือกดเปิดประตูลิฟต์แล้ว
เดินเข้าไปภายใน รู้สึกหายใจไม่ค่อยทั่วท้องนัก แม้จะไม่ใช้ครั้งแรก
ในการปฏิบัติภารกิจนี้ แต่ก็นั่นแหละ การต้องขึ้นไปบนห้องพัก
ที่ว่ากันว่ามิวิญญูณสิงอยู่นั้นไม่ใช่เรื่องที่จะทำให้ได้งายตาย และ
ไม่เคยคิดว่าจะทำได้ด้วย

ลิฟต์ชนของตัวใหญ่ยิ่งทำให้เหลือพื้นที่รอบข้างมากเสีย
จนเก๋ารู้สึกโหวงเหวง โรงแรมไม่อนุญาตให้พนักงานใช้ลิฟต์
ตัวเดียวกับแขกของโรงแรมไม่ว่าจะเป็นเวลาที่มีแขกพักหรือไม่
ก็ตาม แม้แต่คืนนี้ คืนที่บนชั้นหกของโรงแรมคิตามันอันตรา
ไม่มีคนเข้าพักแม้แต่ห้องเดียว...ไม่ใช่สิ ทั้งโรงแรมไม่มีแขก
เข้าพักเลยต่างหาก!

ชายหนุ่มยื่นทำใจก่อนจะเอื้อมมือไปกดปิดประตูลิฟต์แล้ว
กดหมายเลข 6 ลิฟต์ค่อยๆ เคลื่อนที่ขึ้น ถ้วยชาในถาดส่งเสียง
ดังกริ้งกริ้งยามที่ร่างของเก่งสั่นจนทำให้ภาชนะกระทบกัน ชายหนุ่ม

เงยหน้ามองตัวเลขสีส้มที่แสดงหมายเลขชั้นด้วยหัวใจเต้นระทึกก
กลัวเหลือเกินที่จะถึงชั้นที่หก แต่กลัวไปก็เท่านั้น เพราะตอนนี้
ประตูลิฟต์ได้เปิดออกที่ชั้นหกแล้ว!

ภายนอกมีตึกจนเกือบสนิท มีเพียงแสงไฟข้างทางเดิน
ไม่กี่จุดเท่านั้นจึงให้เพียงความสลัว ชายหนุ่มเดินออกมาจากลิฟต์
ช้าๆ มองตรงไปยังทางเดินทอดยาว จุดหมายอยู่ที่ห้องด้านในสุด
ทางฝั่งขวา เก่งเดินอย่างหวาดระแวง สายตาคอยมองรอบข้าง
ด้วยความตื่นกลัว บรรยากาศเงียบเชียบเสียงจกนึกรำคาญเสียง
ลมหายใจพืดพาดของตัวเองที่กำลังบ่งบอกว่าตื่นเต้นจนมือไม้สั่น
ด้วยใบเล็กใบน้อยต่างพากันส่งเสียงดังกระทบกันเพราะมือของ
ชายหนุ่มบังคับไม่ได้ตั้งใจ เขาพยายามควบคุมสติ เต็มม้นก็
จบแล้ว ทำการเช่นผีเสืจก็ไ้ลงไปยังล่างแล้ว!

ถึงแล้ว ห้อง 6505R

เก่งย่อตัวลงแล้ววางถาดอาหารไว้หน้าห้อง ห้องที่มีประวัติ
อันน่าสะพรึงเกี่ยวกับครอบครัวที่เสียชีวิตทั้งสี่ศพ ว่ากันว่าพวกเขา
ยังอยู่ที่นี้ ไม่ยอมจากไปไหน!

บรรยากาศรอบข้างเริ่มเย็นเยือกอย่างไม่ทราบสาเหตุ
ในขณะที่เก่งพยายามจะจุดไม้ขีดเพื่อจุดธูปเซียมดวงวิญญาณมา
กินข้าว ชายหนุ่มนึกด่าเซฟอ้วนในใจ ทำให้ถึงไม่ให้ไฟแช็กมา
ไม้ขีดมันจดยากยามที่มือไม้สั่นแบบนี้ บอกตั้งหลายครั้งแล้วก็
ไม่จำเสียที เขาโกรธตัวเองด้วยที่ไม่ดูในถาดให้ดีกว่าจะขึ้นมา
แต่ครั้นจะวิ่งลงไปตอนนี้เพื่อเอาไฟแช็กมาก็ใช่เรื่อง หลับหูหลับตา
จุดไม้ขีดต่อไปให้ติดไวๆ ก็แล้วกัน

ขณะที่เก่งพยายามจุดไม้ขีดก้านที่ห้า ถ้าเขาหุ้ไม่ฟาด เขา

ได้ยินเสียงเหมือนมีคนมากระซิบที่ข้างหูเบา ๆ ว่า “หิวแล้ว... เร็วหน่อย!” แต่ครั้นพอเงยหูฟังดี ๆ กลับไม่ได้ยินอะไรนอกจากเสียงลมหายใจของตัวเอง

ในที่สุดแกงก็จืดไม่ซิดสำเร็จ เขาจับรูปหนึ่งดอกจอกกับเปลวไฟของไม้ซิด เพียงอดีตใจก็เกิดแสงสว่างวาบที่ปลายรูปชายหนุ่มสะบัดให้มันดับ ควันสีขาวจึงค่อย ๆ กระมิดกระเมี้ยนลอยล่องขึ้นมา เขาพนมมือแล้วหลับตา พุดขึ้นเบา ๆ เหมือนอย่างที่เคยทำ

“ขอเชิญดวงวิญญาณภายในห้องนี้มากินข้าวได้แล้วครับอย่าได้ออกไปรบกวนแขกคนอื่นหรือพนักงานเลย สาธุ...”

แกงค่อย ๆ ลืมตาแล้วปักรูปหนึ่งดอกนั้นลงไปในบนถ้วยข้าวสวย เอื้อมมือไปเกาะประตูห้องเบา ๆ สามที่เป็นอันเสร็จพิธีพรุ่งนี้เช้าแม่บ้านจะเป็นคนมาเก็บจานชามไปทำความสะอาด ไม่ใช่หน้าที่ของเขาแล้ว จะได้มาผวาอีกทีก็วันศุกร์หน้า

ชายหนุ่มถอนหายใจโล่งอก ก่อนจะหันหลังเพื่อตรงไปยังลิฟต์ เดินออกมาเพียงไม่กี่ก้าว เสียงเปิดประตูห้องก็ดังขึ้นทำเอาเขาหยุดชะงักราวกับต้องมนตร์สะกด ขึ้นหกไม่มีแขกพักที่สำคัญเสียงเปิดประตุนั้นดังจากทิศที่เขาเพิ่งเดินจากมา!

แกงตัวสั่นเต็ม บอกตัวเองว่าอย่าหันไปดู ให้รีบเดินกลับไปลิฟต์ แต่ความอยากรู้อยากเห็นกลับบัญชาการสั่งให้เขาค่อย ๆ หันหน้าไปมองหน้าห้อง 6505R

สิ่งที่แกงเห็นคือเงาตะคุ่ม ๆ ของ ‘สี่ร่าง’ กำลังพากันรุมกินอาหารอย่างหิวกระหาย ชายหนุ่มตาเหลือก หงายหลังล้มลงพื้นพลางแหกปากลั่นขณะล้มลุกคลุกคลานวิ่งไปที่ลิฟต์ รู้แล้วว่า

สิ่งที่เห็นนั่นคืออะไร

ผี...นั่นมันผี!

มืออันหยาบกร้านกดไปที่ปุ่มเรียกลิฟต์อย่างร้อนรน
ชายหนุ่มตัวลั่นราวกับลูกนกตกน้ำในขณะที่เสียงจานชามยังดังก้อง
ไปทั่วบริเวณ

รีบๆ มาสิวะ ไอ้ลิฟต์บ้า!

กรี๊ด!

เสียงประตูลิฟต์เปิดออก ชายหนุ่มวิ่งเข้าไปข้างในทันที
ก่อนจะเอื้อมมือไปกดปิดประตูอย่างรวดเร็ว เขาถอนหายใจ
เฮือกใหญ่ เหมือนได้หลุดพ้นจากสิ่งน่าสะพรึงที่เพ่งเจาะเจอ

แต่มันไม่ใช่อย่างที่คิด เขายังไม่หลุดพ้น!

อยู่ๆ ประตูลิฟต์ก็เปิดออกเอง เก่งตาเหลือก เดินถอยหลัง
ไปชิดกับผนังลิฟต์ ภาพตรงหน้าคือครอบครัวผู้เสียชีวิตในสภาพ
บวมอืดยืนยืมให้อีกฝ่าย

“ขอบคุณพี่เขาสีลูก” วิญญาณผู้เป็นแม่เอ่ยปากสั่งเด็กชาย
สองคนที่อยู่ในสภาพชวนสยอง คนหนึ่งไม่มีลูกตา อีกคนหนึ่ง
ศีรษะแห่่ง น่าจะเป็นเพราะถูกสัตว์ทะเลกัดกิน

“ขอบคุณครับพี่ ศุภร์หน้ามาเร็วๆ นะครับ พวกผมหิว”

เหมือนโลกทั้งใบสั่นไหว ชายหนุ่มหวัดร้องด้วยความกลัว
ในขณะที่ดวงวิญญาณทั้งสี่หัวเราะร่วนราวกับเห็นแก่งเป็นตัวตลก
ร่างของผู้เป็นพ่อที่อืดและบวมยืมหากว้าง หันมาถามลูกชายคน
หัวแห่่ง

“พ่อจะลงไปส่งพี่เขาข้างล่าง ลูกจะไปกับพ่อไหม”

“ไปครับ” เด็กน้อยยืมหากว้าง ช่างเป็นยืมที่น่ากลัวเหลือเกิน

แล้วทั้งสองก็เดินตรงเข้ามาในสนามข้างเก่งในลิฟต์ก่อน
จะเอื้อมมือไปกดปิดประตู โดยมีผู้เป็นแม่กับเด็กชายตาบอดยืน
โอบมืออยู่หน้าประตูลิฟต์

เก่งเหมือนคนบ้า เขานั่งกอดเขาแล้วแหกปากร้องลั่น

“ผี...หลอกกกกกกกกกก...”

ดิวอย่า

1

โพนอินจากทางบ้าน

“อัลฮา...อัลโหล พี่เต๋ยไ้ยีนเสียงผมใหม่ครับ”

ปลายสายจากทางบ้านเอ่ยถามสถานีวิทยูชื่อดัง เสียงฝนดังซ่าๆ จากอีกฝั่งทำให้การสื่อสารค่อนข้างกระต่อนกระแท่นพอสมควร **ดีเจเต๋ย** ทำมือสื่อสารกับผู้คุมเครื่องเสียงทางด้านนอกห้องส่งให้โทร.ติดต่อกลับไปใหม่เพราะการสื่อสารไม่ราบรื่น

“เดี๋ยวกเราติดต่อกันทั้งไปใหม่ นะครับ รอสักครู่ อ่า...ไ้ได้แล้วครับ ส่วสดีอีกคร้งครับคุณทั้ง” ดีเจเต๋ยกล่าวทักทายเสียงใส ไม่เข้ากับซาวนด์เอฟเฟกต์เสียงร้องโหยหวนของพี่สาวที่ผู้ช่วยเปิดเลยแม้แต่น้อย

“ครับพี่เต๋ย พี่เต๋ยไ้ยีนผมใหม่ครับ”

เสียงที่ปลายสายเอ่ยกลับมานั้นดังก้องจนเกิดการสะท้อนเสียงกังวาน

“ไ้ยีนครับคุณทั้ง รมกวนปิตวิทยูก่อนนะครับ ไม่งั้นเสียงมันจะสะท้อน” ดีเจร่างผอมบอก เขาสายหน้าเอี่ยมระอาเกือบทุกวันที่จัดรายการต้องเจอคนจำพวกนี้ จำพวกที่ว่าคือ แม่จะพูดบอกเป็นร้อยๆ ครั้งว่า “อย่าเปิดวิทยุตอนโทร.เข้ามาที่สถานี นะครับ” ก็ยังดิ่งดันที่จะเปิด ด้วยเหตุผลที่ว่าในชีวิตนี้คงมีโอกาสไม่กี่ครั้งที่จะไ้ยีนเสียงตัวเองออกวิทยุ

น่าเห็นใจ...แต่ยังงี้ก็ต้องปิด!

“เรียบร้อยแล้วครับพี่เต้ย”

“โอเคครับคุณกั้ง คุณกั้งโทร.มาจากที่ไหนครับ” เป็นคำถามตามธรรมเนียมเพื่อที่จะได้รู้กลุ่มของผู้ฟังว่ามาจากส่วนไหนของประเทศ

“เอ่อ...ขอไม่บอกจังหวัดได้ไหมครับ ขอบอกแค่ว่าเป็นเมืองติดชายทะเลแห่งหนึ่งริมฝั่งอันดามัน” กั้งเลี้ยงที่จะบอกที่อยู่ของตัวเอง เพราะไม่แน่ใจว่าคนฟังจะเป็นคนที่รู้จักเขาหรือไม่ เขาค่อนข้างชินถ้ามีคนรู้ว่าแอบโทร.มาเล่าเรื่องผีตอนดึก ๆ เพียงเพื่อแลกกับเสื้อยืดของรายการที่จะมอบให้เป็นของสมนาคุณแก่ผู้เล่าทุกท่าน

“ได้ครับคุณกั้ง แล้วเรื่องที่คุณกั้งจะมาเล่าวันนี้คืออะไรครับ”

“ผมขอตั้งชื่อเรื่องว่า ‘เกาะอาฆาต...หาดอาถรรพ์’ แล้วกันนะครับพี่เต้ย”

ปลายสายเสียงสั้น ไม่อาจทราบได้ว่าเป็นเพราะความตื่นเต้นที่ได้ออกหน้าไมค์หรือกลัวอะไรบางอย่างรอบตัวกันแน่

“โอ้โห...ชื่อน่ากลัวมากครับคุณกั้ง เรื่องราวเป็นยังไงครับ”

ดีเจเต้ยเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ ตั้งใจฟังเรื่องที่อีกฝ่ายจะเล่าจะหมู่หรือจำหนอ...ช่วงนี้เจอแต่เรื่องแปลก ๆ ที่เหมือนแต่งเองซะเป็นส่วนมาก จนบ่อยครั้งที่เขาต้องตัดบทสนทนาบ่อย ๆ เพราะกลัวคนฟังที่บ้านส่งข้อความมาด่า

“เรื่องนี้มันเกิดขึ้นเมื่อประมาณปีที่แล้วครับ โรงแรมแห่งนี้ เป็นโรงแรมระดับห้าดาวที่ตั้งอยู่บนเกาะส่วนตัวทางฝั่งทะเลอันดามันครับ แยกที่เข้าพักที่นี่ส่วนใหญ่เป็นผู้มีเงินทั้งนั้น

เนื่องจากการจะเข้าไปพักที่นี่ได้ต้องมีเงินมากพอสมควร ผมบอกได้แค่ว่าเรตราค่าต่ำสุดอยู่ที่หลักหมื่นบาทต่อคืนจนถึงหลักแสนบาทของห้องเอกซ์คลูซีฟสวีต การเดินทางไปโรงแรมแห่งนี้ต้องเดินทางโดยเรือของทางโรงแรมเท่านั้นครับ จึงค่อนข้างเป็นส่วนตัวมาก เรื่องราวไม่น่าจะมีอะไร จนเมื่อวันหนึ่งแขกที่เข้าพักกำลังจะเดินทางกลับไปยังฝั่งเพื่อเดินทางกลับกรุงเทพฯ แต่เรือของทางโรงแรมเกิดขัดข้อง ชนเข้ากับชะง่อนหินโสโครกจนทำให้เรือล่ม ผู้โดยสารกว่ายี่สิบชีวิตจมน้ำตายไปในท้องทะเล...น่าแปลกมากครับ แม้ทางเจ้าหน้าที่ของจังหวัดจะเกณฑ์นักประดาน้ำจากหน่วยกู้ภัยมาค้นหาคนพวกนั้นเท่าไร แต่กลับหาร่างไม่เจอ ไม่มีร่องรอยเลยสักนิด คนในพื้นที่เชื่อว่าเหตุการณ์นี้เป็นการเซ็นแก้ดวงวิญญาณที่สิงสถิตอยู่ที่เกาะ เพราะก่อนที่นายฝรั่งจะซื้อเกาะนั้นไปสร้างโรงแรม มันเคยเป็นสุสานเก่ามาก่อน ด้วยความที่นับถือกันคนละศาสนาจึงไม่มีการทำพิธีอะไรทั้งนั้น มีหน้าซำยังขุดเอาซากกระดูกของคนตายโยนทิ้งทะเลอีก...” กังกสินน้ำลายดังเอือก กำลังจะเล่าต่อ แต่ดีเจเต้ยเอ่ยถามแทรกขึ้นมา

“ขอโทษนะครับคุณกั้ง แล้วคุณกั้งทำอะไรอยู่ที่โรงแรมนั้นครับ”

“อ้อ ผมเป็นเบลบอย¹ครับ”

“โอเคครับ แล้วเรื่องราวต่อมาเป็นยังไงครับ” ดีเจเต้ยเริ่มให้ความสนใจกับเรื่องที่ยกฝ่ายเล่า รู้สึกขลุ่ยขึ้นมาอย่างห้ามไม่อยู่

¹เด็กยกกระเป๋า

“ที่นี้พอหาศพไม่เจอ ทางผู้ใหญ่ของจังหวัดก็ได้เชิญคนทรงเข้ามาทำพิธีขอขมาดวงวิญญาณเหล่านั้น เพื่อนำร่างของผู้เสียชีวิตขึ้นมาบำเพ็ญบุญกุศล นำแปลกมากเลยพี่ เช้าวันต่อมาทั้งยี่สิบศพก็ลอยมาเกยที่ชายหาดหน้าโรงแรม เรื่องนี้เป็นที่เลื่องลือกันมากในตอนนั้น แยกที่พักอยู่ต่างพากันเช็กเอาต์จนเกือบหมดโรงแรมเพราะความกลัว จะไม่ให้กลัวได้ยังไงล่ะพี่ วันดีคืนดีก็มีคนเห็นวิญญาณเหล่านั้นเดินอยู่ที่ชายหาด บางคืนเสียงจิ้งจกโผล่ไปอยู่ในลิฟต์จนแขกเหวี่ยงกรีดร้องช็อกไปหลายราย บางวันแม่บ้านเข้าไปทำความสะอาดห้องพักก็ได้ยินเสียงคนอาบน้ำอยู่ทั้งๆ ที่ไม่มีใคร เสียงโทรทัศน์ปิดเปิดเองได้ โอ้ย...อีกหลายเรื่องเลยครับพี่เต้ย เอาเป็นว่าโรงแรมแห่งนั้นแทบจะกลายเป็นโรงแรมร้างไปเลย ไม่มีแขกมาพักจนผู้จัดการต้องสั่งปลดพนักงานออกเรื่อย ๆ สุดท้ายเมื่อขาดทุนย่อยยับจึงปิดกิจการทิ้งให้เป็นโรงแรมร้างอยู่บนเกาะแห่งนั้น พี่เชื่อไหม เวลาที่เกาะนั้นมีตสนิท จะเห็นเงาตะคุ่ม ๆ ของโรงแรมหกชั้นที่สร้างเป็นรูปเกือกม้าเพื่อให้ทุกห้องได้เห็นวิวทะเลด้วยกันหมด พวกนักตกหมึก พวกชาวประมง ถ้าแล่นเรือผ่านบริเวณเกาะนั้นจะรีบเร่งเครื่องหนีให้ผ่านไปอย่างรวดเร็วที่สุด เพราะมีคนเคยเห็นวิญญาณเหล่านั้นมายืนโอบมือที่ชายหาด บอกให้รีบไปข้างละ ว่ายนํ้ามาเกาะเรือข้างละ โอ้ย...เล่าแล้วผมยังขนลุก จังสั๊กหมิ่นให้กลับไปที่นี่อีกก็ไม่เอา หลอนสุด ๆ”

คนเล่าขนลุกชูไม่ต่างจากคนฟัง

“อู้ย...แค่ฟังผมก็กลัวแล้วครับคุณกั้ง แล้วตอนนี้เกาะนั้นก็กลายเป็นเกาะร้าง เจ้าของไม่กลับมาทำอะไรต่อหรือครับ”

“ไม่ครับไม่ ได้ข่าวว่านายฝรั่งเจ้าของเกาะก็ประสบอุบัติเหตุ

เสียชีวิตนะพี่เต้ย พวกลูกๆ ของเขาก็ไม่มีใครกล้ามาลืบทอด
กิจการต่อ เลยปล่อยทิ้งร้างไว้แบบนั้น”

“น่าสนใจมากเลยครับ ถ้าทางทีมงานจะจัดไปเดินสาย
ที่นั่น ต้องติดต่อไปที่ไหนครับ” ดีเจเต้ยสนใจมากจริงๆ เขา
ทำมือส่งสัญญาณบอกกับทีมงานว่าอย่าเพิ่งวางสายนี้ เขาจะขอยุ
หลังไมค์ต่อหลังจากจบจากหน้าไมค์

“ไม่ต้องขอใครหรอกพี่ ไม่มีใครให้ขอ พวกเด็กในตัวฝั่ง
เคยไปลองดีกันเยอะเยอะ กลับมาสติแตกเป็นบ้าไปหลายคน
พวกนี้ต้องเจอกับตัวถึงรู้ ว่าแต่พี่จะไปจริงๆ เหรอ มันน่ากลัว
มากนะพี่” กั้งเอ๋อเตือน

ดีเจเต้ยยิ้มมุมปาก...นั่นแหละที่ต้องการ ถ้าไม่น่ากลัว
จะไปทำไม!

“พี่ก็ถามเผื่อๆ วันนะครับ ขอบคุณคุณกั้มากๆ นะครับ
เรื่องน่ากลัวมาก ยังไงเดี๋ยวรบกวนคุณกั้มือสายรอสักครู่นะครับ”

“ได้ครับพี่เต้ย”

แล้วสายก็ถูกโอนไปทางหลังไมค์ ดีเจเต้ยตัดเข้าสปอต
โฆษณา ตั้งหน้าตั้งตามองไปที่ผู้ช่วยซึ่งกำลังจดที่อยู่ของเกาะร้าง
อันเป็นที่ตั้งของโรงแรมผีสิงแห่งนั้นอย่างใจจดใจจ่อ เพียงอึดใจ
ผู้ช่วยก็วางสายแล้วทำมือส่งเป็นสัญญาณบอกว่าเรียบร้อยแล้ว

ดีเจเต้ยยิ้มกว้าง พรุ้งนี้เขาจะไปเสนอที่ห้องประชุม

ทันใดนั้นไฟในห้องส่งก็ดับวูบ ผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ต่าง
พากันแหกปากร้องอย่างคนเสียขวัญ แต่แค่เพียงอึดใจเดียวเท่านั้น
ไฟก็ติดเช่นเดิม ดีเจเต้ยหน้าซีด โอ้โห! มาดับถูกจังหวะจริงๆ
เลยนะมึง!

หาว่าไม่ว่ามันอาจเป็นลางร้ายบางอย่าง...
บางอย่างที่พวกเขา กำลังจะต้องเจอ!

ภายในห้องประชุมของคลื่นวิทยุสยองขวัญอันดับหนึ่งของเมืองไทยที่ชื่อว่า **111.5 ดาร์กเดวิลเรดิโอ** ถูกตกแต่งให้เข้ากับชื่อสถานี คนที่จะต้องเข้าร่วมประชุมเห็นที่ไรก็อดขวัญผวาไม่ได้ ผาฟั่นสีดำนันถูกวาดด้วยสีแดงสดให้ไหลเยิ้มลงมาทางด้านบน ไม่ต่างจากคราบเลือดของมนุษย์ ตัวหนังสือตัวใหญ่ที่เป็นชื่อของคลื่นถูกแปะไว้ทางด้านหน้าของห้องประชุม หุ่นผีปีศาจที่เจ้าของคลื่นลงทุนสั่งมาจากเว็บไซต์แอมะซอนดอตคอมถูกแขวนให้ห้อยโตนึงอยู่กลางโถงประชุม ในห้องไม่มีแสงไฟสีขาว มีแต่แสงไฟสีส้ม เวลาผู้ร่วมประชุมจะอ่านเอกสารแต่ละที่แทบจะต้องเอากะดาษแนบกับลูกตาเนื่องจากแสงไฟไม่พอ แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้ดีเจเต้ยเจ้าของคลื่นวิทยุคิดจะเปลี่ยนแปลง

คนเราต้องมีคอนเซปต์ และต้องคงคอนเซปต์ไม่ว่าจะออกอากาศหรือไม่ออกอากาศก็ตาม!

ลูกน้องทั้งสี่คนนั่งประจำที่เรียบร้อยแล้วเมื่อดีเจเต้ยเดินถือเอกสารยืมแฉ่งเข้ามาที่หัวโถง เขาเลื่อนเก้าอี้แล้วนั่งลง แสงไฟสีส้มที่ส่องหน้าดีเจเต้ยนั้นทำให้เขาดูหลอนกว่าหุ่นผีที่ห้อยอยู่บนเพดาน นั่นเพราะชายหนุ่มวัยเพียงสามสิบห้าผอมแห้งไม่ต่างจากกระดูกเดินได้ เนื่องด้วยพักผ่อนน้อยเพราะต้องจัดรายการดึกๆ ทุกคืน แม้จะมีหลายคนเอ่ยเตือนและบอกให้ดีเจเต้ยวางมือได้แล้ว แต่เขาไม่ยอม กว่าจะปลุกปั้นคลื่นนี้มาได้เขาต้องอดทนและฝ่าฟันอะไรมามากมาย เคยไม่มีเงินแม้แต่กระทั่งซื้อบะหมี่กึ่งสำเร็จรูป

ความลำบากสอนให้เขารู้จักความไม่ประมาท วันเวลาสอนให้เขา
เลิกละใจคนอื่น ประสบการณ์เพื่อนรักยกยอกเงินร่วมล้านหนีไป
ยังจำฝังใจ เพราะฉะนั้นดีเจเตี้ยจึงไม่คิดจะปล่อยคลื่นของเขา
ให้คลาดสายตา เขาจะต้องมีส่วนรู้เห็นในทุกเรื่องของคลื่นวิทยุ
ที่เขารัก

“เออละ วันนี้พี่มีข่าวดีมาบอก”

ดีเจเตี้ยกระแอมเล็กน้อย แล้วยิ้มกว้าง ก่อนจะชูป้ายโลโก้
ของผลิตภัณฑ์ผงชูรสตรานางพรายพญายมขึ้นมา ผู้ร่วมประชุม
ทั้งสี่มองหน้ากันด้วยความงุนงง นี่หรือข่าวดี จะเอาผงชูรสมา
แจกให้กินจนผมร่วงกันหมดทั้งคลื่นหรือยังไงนะ!

“ยังไ้เหรอฟี” ผู้ร่วมงานที่ชื่อ **หนึ่ง** เป็นฝ่ายเอ่ยถาม

“จำโปรเจกต์ที่เราไปเสนอหาเงินมาทำเรียลิตี้โชว์ได้ไหม
วันนี้พี่ได้ข่าวดีจากบริษัทผงชูรสตรานางพรายพญายมแล้วว่าเขา
จะให้เงินสนับสนุนโปรเจกต์ของเรา” ดีเจเตี้ยหยุดพูดแล้วกระแอม
นิดหนึ่งก่อนจะลุกขึ้นพูดต่อ “หนึ่งล้านบาทถ้วน!”

“หนึ่งล้าน!” ทุกคนในที่ประชุมร้องขึ้นมาพร้อมกันก่อน
จะลุกขึ้นกระโดดโลดเต้นด้วยความดีใจ ทำราวกับเป็นเงินของ
ตัวเองอย่างไรรายนั้น

“ใช่ เรามีเงินหนึ่งล้าน เงินนี้เราจะมอบให้กับผู้ชนะในการ
แข่งขันเรียลิตี้ของเรา เราแค่เอาป้ายโลโก้ผงชูรสตรานางพราย
พญายมไปแปะไว้ตามสถานที่ที่เราจะใช้ทำการแข่งขัน พอเรา
ออกสื่อเรื่องจะมีการจัดการแข่งขัน รับรองว่าโฆษณาต้องเข้ามา
ที่คลื่นวิทยุของเราอื้อซ่า เงินก็จะไหลมาเทมา ที่สำคัญเราจะ
ถ่ายทอดสดออกเสียงผ่านทางวิทยุ ยังไม่หมด ยังมีช่องทาง

ทำเงินมากกว่านั้น พอการแข่งขันจบ เราก็เอาภาพวิดีโอมาตัดต่อ ทำทีวีดีชายมันเลย ใส่ซาวนด์เจ๋งๆ ตัดสลับกับภาพผี รับรอง เบ๊รียง! เชื้อลื ขยันโปรโมต คนฟังคงอยากเห็นภาพเหล่านั้น ที่นี้ก็จะมมีแต่เงิน เงิน เงิน โอ๊ย...พูดแล้วเครียด”

“เครียดอะไรพี่เต้ย” ชายหนุ่มร่างอ้วนนามว่า **ตูน** หนึ่งในทีมงานมองหน้าคนเครียดอย่างไม่เข้าใจ

“เครียด ไม่รู้ว่าเอาเงินไปไว้ที่ไหนนะลื ฮ่าๆๆๆ”

ดีเจเต้ยปล่อยมุก ตูนได้แต่ยิ้มเหี้ยๆ ขำมากครับพี่!

“เอาละ ตอนนี่เราต้องมาคิดหาสถานที่ที่จะไปก่อน”

ดีเจเต้ยหันมองไปทาง **เบญ** ทีมงานหญิงคนเดียวของ ออฟฟิศ เธอกำลังขยับแว่นกรอบสีขาบทันสมัยให้เข้าที่หลังจาก เลื่อนลงมาตรงปลายจมูก

“เบญ มีที่ไหนเสนอไหม ที่ที่เราเคยไปลองของกันนะ”

“อืม...ตอนนี้ที่ติดอันดับความน่ากลัวสุดๆ ก็ต้องสุสาน โสเภณีไงพี่ ไม่ก็หมู่บ้านในซอยวัชรพล หรือถ้าจะเอาแบบหลอน สุดๆ ก็ต้องบ้านร้างสามหลังที่โคราช” หญิงสาวบอก ทีมงานที่เหลือพยักหน้ารับเห็นด้วย เพราะต่างคนต่างเคยไปสัมผัสบรรยากาศสยองขวัญของสถานที่เหล่านั้นมาแล้ว

“ไม่เอา มันธรรมดาไป ที่แบบนั้นใครๆ ก็ไปได้ ขึ้นไป ถ่ายทำซื้อคร้านจะเจอแต่คน ไม่เจอผี พวกวัยรุ่นมันไปลองดีกัน ทุกวันจนผีเผอแผ่นกระเจิงไปกันหมดแล้ว มันต้องเป็นที่ใหม่ๆ เฟรชๆ แบบเปิดชิงนะ เข้าใจไหม”

เจ้าของคลื่นขมวดคิ้ว พยายามนึกสถานที่ที่น่าสนใจ อยู่ๆ **บ๊ิง** ทีมงานอีกคนก็ตาโตขึ้นแล้วพูดออกมาด้วยน้ำเสียงที่

ฟังดูเหมือนคนถูกเหยียบเท้า ทำเอาคนในห้องประชุมสะดุ้งโหยง

“เฮ้ย! นึกออกแล้วพี่!”

“ไอ้เหี้ยมึงก๊งโก! มึงค่อยๆ พูดก็ได้ ภูตกใจหมด”

ดีเจเตี้ยเอามือทาบอก รู้สึกเหมือนหัวใจจะทะลุออกมาจากอกอันเหงึ่เยวเสียให้ได้ เขากำลังนึกถึงบ้านร้างแปดศพอยู่พอดี ลูกน้องดันมาร้องเสียงดัง...ไอ้เวร!

“นึกอะไรออกไอ้มึง”

“นึกถึงที่ที่เราจะไปถ่ายทำไง รับรองว่าที่นี้สด ใหม่ สยอง และรับรองว่าน่ากลัวสุดๆ”

คำพูดของมึงทำเอาคนในห้องประชุมหุ่หึ่ง รอฟังว่าที่แห่งนั้นคือที่ไหน

“ที่โรงแรมร้างบนเกาะทางฝั่งทะเลอันดามัน ที่เคยมีคนโทร.มาเล่าให้ฟังเมื่อสองสามวันก่อนไงพี่เตี้ย พี่จำไม่ได้หรอก พี่ยังให้ผมจดที่อยู่ไว้เลย”

“เออใช่!” ดีเจเตี้ยตบเข่าตัวเองเสียงดังป๊าบ รู้สึกเจ็บแปลบแต่ยังคงอาการปกติไว้...ไม่น่าพาดเลยกู!

“อ้อ เบญจทำได้แล้ว น่าสนใจจริงด้วยพี่เตี้ย ว่าแต่เราจะเชื่อได้ยังไงว่ามันมีอยู่จริงและน่ากลัวพอสำหรับการถ่ายทำ พี่ก็รู้ว่าเดี๋ยวนี้มีพวกชอบโม้โทร.มาเล่าเรื่องเรื่อยเปื่อย” เบญจเสนอความคิดเห็น ทุกคนพยักหน้ารับเห็นด้วย เนื่องจากเป็นสถานที่ใหม่ จะแน่ใจได้อย่างไรว่ามันน่ากลัวสมคำเล่าลือ

“จะไปยากอะไรวะ ก็ไปเซอร์เวย์สิ เอาอย่างนี้ พรุ่งนี้ให้ไอ้ตุ่นกับไอ้หนึ่งขึ้นเครื่องไปเลย ไปถ่ายวิดีโอ ภาพนิ่ง ไปสืบประวัติมาให้พู่ดู เราจะได้นำเสนอทำสื่อโปรโมตมันเลย ยิ่งเร็ว

เท่าไหร่งี้ได้เงินเร็วเท่านั้น” ดีเจเต้ยยิ้มกว้าง ขณะที่อีกสองคนตาเหลือกเมื่อได้รับมอบหมายในตำแหน่งที่ไม่อยากได้รับ

“โหงต้องเป็นผมกับไอ้หนึ่งด้วยล่ะพี่” ตูโน่อดครมว

“นั่นสิพี่ ทำไมไม่ให้ไอ้เบญกับไอ้บึงไปล่ะ” หนึ่งหน้างำ

ดีเจเต้ยยิ้มหวาน...ซึ่งเป็นรอยยิ้มที่แฝงความหมายน่ากลัวเอาไว้

“พวกมึงอยากทำงานต่อไหมล่ะ ถ้าไม่อยากก็ไม่ต้องไป ไอ้เบญมันต้องคอยดูช่วยทำนั่นทำนี่จีปาตะ ไหนจะติดต่อโฆษณาประชาสัมพันธ์ ที่สำคัญมันเป็นผู้หญิงคนเดียว มึงนี่เอาเปรียบจริง ๆ แล้ววันที่มึงไป กูก็ต้องจัดรายการ มึงคิดว่ากูจะพูดหน้าไมค์กับหลังไมค์พร้อมกันได้ไหม กูก็ต้องให้ไอ้บึงมันอยู่ช่วย เหตุผลแค่นี้มึงพอใจไหม ถ้าไม่พอใจก็ออกไป ไอ้พวกก๊งโก้ยัย” เจ้าของคลื่นเสียงเขียว ทำเอาอีกสองคนต้องสละลานรีบแก้สถานการณ์ทันที

“แหม...ผมก็พูดเล่นน่าพี่ เดี่ยวจะรีบไปจองตัวเลย”

“ใช่ ๆ จะรีบไปเก็บกระเป๋าด้วย รับรองได้ของดีกลับมาเพียบแน่พี่เต้ย ที่อยู่โรงแรมนั้นอยู่ที่เบญใช้ไหม” ตูโน่หันไปถามเบญที่กำลังหัวเราะคิก ๆ หญิงสาวพยักหน้ารับ ยังสะกดกลืนอาการหัวเราะไว้ไม่ได้...สมน้ำหน้า เห็นแก่ตัวดีนัก!

“จ้ะตกลงตามนี้ แยกย้ายกันไปทำงานของตัวเอง มาประชุมอีกทีหลังจากมึงงานมาเสนอ เลิกประชุม” ดีเจเต้ยพยายามทำเสียงเข้มเสียงหนักแบบหัวหน้าในละครไทยก่อนจะทำท่าเดินออกไปจากห้อง ด้วยความไม่ระวังทำให้เขาชนประตูกระจกดังโครม

พนักงานทั้งสี่มองหน้ากันแล้วหัวเราะ

“มุกว้ยมุก!” ดีเจหนุ่มพูดแก็ก่อนจะเดินออกไป

บรรยากาศในออฟฟิศ **สำนักพิมพ์อักษรเรจรา** ผิดปกติจน **ชะพลู** รู้สึกได้...

หญิงสาวร่างสมส่วนเดินถือกระเป๋าใส่ต้นฉบับนิยายเล่มใหม่ ที่เอากลับไปปฐพี² ที่ห้องพักเข้ามายังออฟฟิศ ห้องทำงานทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้า นั้นมีพนักงานนั่งอยู่หกชีวิต ทุกคนมองหน้าชะพลูราวกับไม่เคยเห็นหน้ากันมาก่อน ทั้งๆ ที่เธอทำหน้าที่พิสูจน์อักษรให้ทางสำนักพิมพ์มาร่วมสองปีแล้วหลังจากเรียนจบคณะอักษรศาสตร์มาจากมหาวิทยาลัยชื่อดัง

เธอนั่งลงที่โต๊ะด้วยหัวใจที่รู้สึกหวียว้าวอย่างบอกไม่ถูก จนเมื่อเก็บข้าวของเข้าที่เสร็จแล้วจึงนำแฟ้มงานที่ปฐพีเรียบร้อยไปส่งให้กับบรรณาธิการหน้าหวานที่ยิ้มเจื่อนๆ ให้

“พี่ดาหวานคะ ชะพลูปฐพีเรื่องเคหาสน์สาปสยองเสร็จแล้วคะ เดี่ยวพี่ดาหวานเช็คดูอีกทีนะคะ ไม่น่ามีคำผิดแล้ว”

พี่ดาหวานพยักหน้ารับแล้วรับแฟ้มไป ชะพลูยังรู้สึกได้ว่าทุกคนจ้องมองมาที่เธออย่างไม่วางตา หญิงสาวเข้านั่งประจำที่กตเปิดคอมพิวเตอร์ เตรียมตัวเช็คอีเมลและออนเอ็มเอสเอ็นตามปกติ แต่แล้วสายตาของเธอก็เลื้อยไปเห็นซองกระดาษสีขาววางอยู่ตรงหน้า

น่าแปลก แม้มันจะกองอยู่กับจดหมายมากมายที่เธอจะต้องเป็นคนเปิดดู แต่ซองสีขาวที่ไม่จ่าหน้าซองนี้ดูโดดเด่น

² หมายถึงการพิสูจน์อักษร หรือตรวจคำผิด

กว่าของอื่น หญิงสาวค่อยๆ เปิดมันออก และเมื่อได้อ่านข้อความในจดหมายแล้วชะพลูจึงเข้าใจสายตาของผู้ร่วมงานทุกคน

มันคือจดหมายเชิญออก!

“ชะพลู...คืออย่างงี้แหละ พี่ยัง บรรณาธิการบริหารเขาต้องการลดจำนวนพนักงาน แล้วเขาเห็นว่าตำแหน่งของน้องชะพลูยังไม่มีผลจำเป็นมากนัก พี่ก็ต้องพูดตรงๆ นะ งานปาร์ตี้เนี่ยเดี๋ยวพี่กับผู้ช่วยบรรณาธิการช่วยกันดูก็ได้ อย่างที่ชะพลูก็รู้ว่าช่วงนี้เศรษฐกิจไม่ดี ยอดขายของสำนักพิมพ์ก็แค่พอขายได้เรื่อยๆ เราจึงจำเป็นต้องประหยัดค่าใช้จ่ายทุกอย่าง พวกพี่ๆเองก็โดนลดเงินเดือนสิบเปอร์เซ็นต์” พี่ตาวานบอกพลางหยิบซองกระดาษอีกซองขึ้นมา “นี่เป็นเงินเดือนเดือนสุดท้าย กับเงินชดเชยอีกสามเดือนที่พี่ยังฝากไว้ให้ พี่เสียใจด้วยจริง ๆ นะ”

พี่ตาวานเดินมาวางซองลงบนโต๊ะทำงานของรุ่นน้องก่อนจะกลับไปนั่งที่โต๊ะของตัวเอง ชะพลูตั้งสติ พยายามคิดว่าตัวเองอยู่ในความจริงหรือความฝันกันแน่

แม้จะยากให้มันเป็นเพียงฝัน แต่ความจริงก็คือความจริงวันยังค่ำ

ชะพลูเก็บข้าวของของตัวเองลงลังกระดาษ นึกถึงเรื่องในนิยายที่เคยรู้ฟยามที่นางเอกโกรธพระเอกแล้วจะลาออกจากงานจนต้องเก็บข้าวของใส่ลัง ไม่นึกว่าตัวเองจะต้องมาเจอเหตุการณ์แบบนั้น เธอพยายามคิดว่าตัวเองเป็นนางเอกที่อึกลักรู้พระเอกก็จะทำหน้าที่เยี่ยมเปิดประตูออกจากห้องทำงานใหญ่เพื่อที่จะมาบอกเธอว่า “ห้ามลาออก...คุณต้องอยู่ที่นี้!”

แต่ไม่ใช่ในนิยาย! พี่ยังบินไปดูงานที่ได้หัววัน ห้องทำงานใหญ่

ของบรรณาธิการบริหารปิดมิด ไม่มีทางที่จะมีใครออกมาห้ามเธอ นอกจากผีกุมารทองที่พี่ยังเลี้ยงไว้!

เมื่อเก็บข่าวของเรียบร้อยแล้ว หญิงสาวก็ลุกขึ้นจากโต๊ะ รู้ทันทีว่าทุกคนรีบหลบสายตาเธอหลังจากแอบจ้องมองมาตลอด สามสิบนาทีที่ชะพลูเก็บข่าวของ ทุกคนคงแสดงความรู้สึกไม่ถูก ที่เห็นเพื่อนร่วมงานโดนเชิญออกในขณะที่ตัวเองได้ทำงานต่อ แต่ ก็จริงอย่างที่พี่ตาหวานพูดนั่นแหละ ตำแหน่งของเธอ นอกจาก ปฏิบัติงาน แกะจดหมาย ถ่ายเอกสาร รับโทรศัพท์ ก็ไม่มีอะไร สลัดสำคัญกับสำนักพิมพ์มากนัก หน้าที่แบบนี้ให้คนอื่นช่วยกันทำ ก็ได้ จะมาเสียเงินเดือนแก้พันแปดทุกเดือนเพื่อเธอทำไม

เธอไม่โกรธหรอก โลกมันก็โหดร้ายแบบนี้แหละ ต้อง ทำใจ!

“หนูไปแล้วนะคะทุกคน โชคดีค่ะ” ชะพลูยกมือไหว้ เพื่อนร่วมงานที่ต่างก็มีอายุมากกว่าเธอ หญิงสาวไม่กล้ามองหน้า ใคร ได้แต่ยกกล้องกระดาดที่อัดแน่นไปด้วยข่าวของเดินออกมาจาก ออฟฟิศ ได้ยินเสียงกล่าวลาของรุ่นพี่ดังตามไล่หลังมา แต่ทว่า จับใจความไม่ได้ รู้สึกเพียงหือ้อ น้ำตาจะไหล

บ้าจริง! จะร้องให้ทำไม เดียวก็หางานได้ ชีวิตย่อมมีการ เปลี่ยนแปลง

หญิงสาวเดินมาหน้าปากซอย เรียกวินมอเตอร์ไซด์มาดกวน ที่นั่งรถลูกค้าอยู่ให้มารับ เมื่อมาถึงป้ายรถเมล์จึงลงแล้วล้วงเงิน จ่าย ยืนหอบหลังตาลอยรถเมล์กลับหอพัก

วันนี้เธอได้รู้อะไรหลายอย่าง...

หนึ่งคือโลกโหดร้ายกับคนที่อ่อนแอเสมอ

สองคือชีวิตย่อมมีการเปลี่ยนแปลง เราต้องยอมรับมัน
และสามคือลัทธิกระต่ายไม่ได้ยกสบายเหมือนที่นางเอก
ในนิยายชอบทำ!

รถสองแถวสภาพจะพังแหล่ไม่พังแหล่แล่นเข้ามาจอดที่ชายหาด
อันเงียบสงบแห่งหนึ่งในจังหวัดทางภาคใต้ของสยามประเทศ ตูนก
กับหนึ่งยืนแก็่ ๆ กัง ๆ มองซ้ายขวาเพื่อหาคนที่พอจะสอบถามที่อยู่
ตามที่ได้มาจากเบญจ พลันสายตาเหลือบไปเห็นชายชราหนึ่งลักแห้ว
ที่แคร่ริมหาด กลิ่นยาสูบลอยฟุ้งมาตามสายลมทะเลประกอบกับ
เสียงเพลงลูกทุ่งที่ดังมาจากวิทยุทรานซิสเตอร์เครื่องเก่าที่วางไว้
ข้างๆ ตูนสะกิดหนึ่งให้ลองเข้าไปถามลุงคนนั้น หนึ่งเองก็พยักหน้า
รับอย่างเห็นด้วย

“ลุงครับ สวัสดีครับลุง” หนึ่งยกมือไหว้ ลุงคนนั้นเหลือบ
ตามอง มือที่กำลังลักแห้วดยดลงทันที

“มีอะไร” น้ำเสียงห้วนๆ และดูดันแบบคนใต้เอ่ยถามกลับ
ตูนจึงใช้ความนอบน้อมเข้าสู่

“คือผมมาตามหาสถานที่แห่งหนึ่งนะครับ...ที่อยู่ตามนี้
นะครับ” ตูนกางกระดาษออกให้ดู แต่ชายชราส่ายหน้า

“อ่านไม่ออกหรอก ที่ไหนล่ะ”

“เอ่อ...เขาเขียนว่าเกาะร้างโรงแรมคิตามันอันตรา นะครับ
ลุงรู้จักไหมครับ” ลื่นเสียงคำถาม ชายชราก็ตาโตทันทีด้วยความ
ตกใจ

“เกาะผีสิง!”

“ใช่ครับลุง เกาะที่เขาว่าผีดูๆ” หนึ่งรีบเสริม รู้สึกดีใจ

ที่มาถูกทาง

“จะไปทำไม ผีมันดู่ ผีมันเหี้ยน ไปแล้วอาจไม่ได้กลับมา
นะ” ชายชรามองหน้าคนถามด้วยความไม่เข้าใจถึงจุดประสงค์
ของอีกฝ่าย

“คือ...ผมอยากจะไปทำธุระอะไรนิดหน่อยนะครับ อยาก
ทราบว่าจะเดินทางไปไหนได้ยังไงบ้าง ลุงช่วยผมหน่อย
นะครับ” ไม่พูดเปล่า ตูณลั้งเบงก็รื้อยัดใส่มือชายชราหนึ่งใบ
“ลุงเอาไว้ซื้อยาสูบมาสูบนะครับ” จะเรียกว่าเป็นการติดสินบนก็ได้
แต่ในสถานการณ์ที่อีกฝ่ายดูไม่อยากจะบอกข้อมูลแบบนี้ การ
ลองซื้อด้วยทรัพย์สินนอกกายอาจจะช่วยได้

“ลองไปติดต่อกับที่ท่าเรือตรงโน้นดูสิ อาจมีคนไป” ชายชรา
บอกแค่นั้น แล้วเอาเงินที่ตูณส่งให้เก็บลงในกระเป๋าเสื้อ ตูณกับ
หนึ่งยกมือไหว้ขอบคุณ ก่อนจะพากันเดินไปยังท่าเรือที่อยู่ไม่ไกล
จากบริเวณนั้นนัก

บริเวณท่าเรือค่อนข้างมีคนพลุกพล่าน มีบังกะโลหลายหลัง
ตั้งอยู่ที่ริมชายหาด ร้านสะดวกซื้อและของที่ระลึกตั้งเรียงราย
อยู่ตามสองข้างถนน ดูราวกับเป็นเมืองเล็กๆ เมืองหนึ่งเลยก็เดียว
ทั้งคู่เดินกวาดตามองหาเรือจ้างที่จะพาพวกเขาไปยังเกาะที่วาดได้
ทันใดนั้นก็มิชายร่างกำยำตัวดำปี้เดินยืมพื้นขาวเข้ามาทักด้วย
สำเนียงทองแดง

“สวัสดีพ่อหนุ่ม สนใจเช่าเรือไปโรงแรมไหม เช่าไว้ที่
เกาะไหนล่ะ เหมามาได้ไหมนะ ราคาแน่นอน” เจ้าของเรือเช่ากล่าว
อย่างมีอัธยาศัย แถ่นี้มีเกาะแก่งมากมายอันเป็นที่ตั้งของบังกะโล
และโรงแรมชื่อดัง นักท่องเที่ยวที่ขึ้นก็เลยจรรเรือจากทางโรงแรม

มารับเป็นเวลาจะเหมาเรือไปกันเอง

“ผมจะไปที่นี่นะครับ” ตูนเลี้ยงที่จะพูดซื้อเกะออกมา
เขากางกระดาษที่จดชื่อโรงแรมออก เมื่ออีกฝ่ายอ่านดูก็ตาโต
รีบปฏิเสธทันที

“ไม่ไปๆ จะบ้าเหอ ใครเขาจะไป ไม่รู้หรือไงว่ามันเป็น
เกะร้าง มันมีผี”

“เพราะรู้นั้นแหละครับถึงจะไป” หนึ่งในเสริม ตูนได้ยิน
อย่างนั้นก็ใช้ศอกกระทุ้งท้องของชายหนุ่มทันทีด้วยกลัวว่าจะ
เสียเรื่อง ของอย่างนี้ต้องใช้น้ำเย็นเข้าลูบ

“ไม่ไปๆ ไปหาคนอื่น”

“ไปเถอะครับพี่ พวกผมแค่ว่าไปหาข้อมูลเท่านั้น คือพวกผม
กำลังทำรายงานส่งหัวหน้านะครับ เกี่ยวกับพิษเศรษฐกิจที่ส่งผล
ต่อการท่องเที่ยวของไทย จำเป็นต้องไปถึงสถานที่เพื่อถ่ายรูปไป
ทำการวิจัยว่าเราจะฟื้นฟูได้อย่างไรนะครับ” ตูนไม่เป็นเรื่องเป็นราว
หนึ่งเกือบหัวเราะก๊าก ดีที่หันหลังหนีทัน เรื่องบั่นน้ำเป็นตัวอย่างให้
บอกไอ้ตุนเถอะ...สุดยอด!

“ไม่ใช่ไม่อยากช่วย แต่มันกลัว ไปแล้วเดียวผีหลอก
หัวโกรน เจอกันมาเยอะแล้ว”

“ไปแบบเดียวเองพี่ นี่เพิ่งสิบโมงเช้า ผีไม่โผล่มาตอน
กลางวันหรอก ไปแค่ไม่ถึงสามสิบนาทีกี่กลับ ผมรับรอง” พูดจบ
ตุนก็ล้วงเงินสดห้าพันบาทขึ้นชูไปมา “พี่ว่าเงินเท่านี้พอจะพา
พวกผมสองคนไปได้ไหมครับ”

อีกฝ่ายพอเห็นเงินก็ตาโต ปกติเดินเรือทั้งวันยังได้แค่
พันห้า นี่ไปแค่สามสิบนาที เสียเวลาไปกลับแค่ชั่วโมงกว่าๆ

ได้ห้าพัน!

“ก็ได้ แต่ต้องรีบไปรีบกลับนะ นี่เห็นแก่น้องต้องทำวิจัยนะเนี่ย ไปๆ เรือฟืออยู่ตรงนั้น” เจ้าของเรือรวบเงินเข้ากระเป๋า ทันทีอย่างไม่ต้องคิดมาก ก่อนจะเดินนำสองหนุ่มไปที่เรือของตัวเอง

ดูนกับหนึ่งมองหน้ากัน...

เงินอาจซื้อทุกอย่างไม่ได้ แต่ซื้อบางอย่างได้จริงๆ นะ!

ว่ากันว่าถ้าคนเกิดวันศุกร์ไปยังเกาะแห่งแม่น้ำ...
อาจได้พบเห็นวิญญาณสัมภเวสี

ชะพลู หญิงสาวผู้เกิดวันศุกร์เพิ่งตกงานมาหมาดๆ
เป็นจังหวัดเดียวกับที่คลื่นวิทยุ **111.5 ดาร์กเดวิลเรดิโอ** นึกอุตร
จัดการแข่งขันเรียลตี้กีฬาผจญเกาะผิสงเพื่อชิงเงินรางวัลหนึ่งล้าน!
ในสภาวะจนตรอก วิธีเดียวที่จะไม่อดตายคือสมัครเข้าร่วมการแข่งขัน
สถานที่วัดใจคือ **โรงแรมศิตามันอันตรรกะ** ที่อยู่บนเกาะร้างกลางทะเล
ทุกอย่างเหมือนจะง่าย...แต่เอาเข้าจริงไม่ง่ายเหมือนใจคิด
เมื่อเธอกับผู้เข้าแข่งขันคนอื่น ๆ รวมถึงทีมงานต้องพบกับ **วิญญาณนับสิบ!**

6 ผู้กล้า 6 พิธีกรรม บนตึก 6 ชั้น
เกมการแข่งขันของเหล่า **ผู้ลองดี**ที่กำลังจะได้ **เจอดี**
อย่าได้หลกหนี...สงครามเพิ่งเริ่มรบ
ในเมื่อเกมยังไม่จบ...อย่าเพิ่งนับศพคนตาย!

ผลงานเล่มที่ 6 ในชุดนวนิยายไทยแห่งศตวรรษก่อนซึ่งเขย่าประสาทจนถึงทุกวันนี้
ดำรงในความลึกลับ ดุดลาค้นอ่านให้กลล้าลึกลงสู่ทุกมิติความเขย่าขวัญสุดระทึก

วันจองเวร

โดย ภาคนิย

นวนิยาย

ISBN 978-616-18-6992-2

9 786161 869922

Cover Design: Kraize
Illustration: RanuthTong

265 หน้า